

INTERVIEW

met ds. Josée van de Putte

Op een middag klop ik op het raam van een knus huisje in de binnenstad van Zierikzee. Ds. Josée van de Putte doet open en toont me haar nieuwe onderkomen. “Ik voel me rijk met dit eigen plekje.” Omdat er nog hard wordt geklust, lopen we voor het gesprek bij een kop koffie maar even de stad in.

Ze is nu een jaar predikant van de gemeenten in Dreischor en Noordgouwe. Hoe ervaart ze het leven en werken hier? “Ik heb het erg goed naar mijn zin. Ik vind het een heel mooi eiland en ik ontmoet hier vriendelijke, open en gemoedelijke mensen. Er is tijd voor elkaar. De gemeente is qua geloofsbeleving en qua sociale samenstelling divers, maar ondanks de verschillen is er een hechte verbondenheid. We kunnen elkaar bevragen en het gesprek gaande houden. Dat vind ik heel plezierig.”

Voordat ds. Van de Putte theologie ging studeren, heeft ze een aantal jaar in het lager onderwijs gewerkt. “Ik genoot enorm van het vertellen van de Bijbelverhalen. En ik was altijd al op zoek naar diepgang, naar ‘wat het houdt’, naar God. Dat alles bracht me bij de studie theologie. Daarna heb ik op een middelbare school gewerkt en in een verpleeghuis. Daar trof ik een collega die heel belangrijk voor me is geweest. Ik gun elke jongere zo iemand ‘die het is voor jou’. Iemand die je mede vormt, die een onuitwisbare indruk maakt.”

Naast die collega waren er meerdere mensen die het verlangen naar het predikantschap hebben aangewakkerd. Inmiddels staat ze 30 jaar in het ambt, waarvan 25 in de gemeente. “Ik word gevoed vanuit de verhalen, de dynamiek en de symboliek van de Bijbel en wil mensen daar graag in meenemen. Ze zijn een bron van troost en nadenken. Het samen beleven van de liturgie en natuurlijk ook de gesprekken in groepen voeden mij. Ik vind het mooie in het ambt dat je je gaven kwijt kunt. Je kunt doen waar jij goed in bent”. Ook het pastoraat heeft zeer haar hart. “Dat je mensen mag meenemen op de weg die God met hen gaat, dat vind ik bijzonder. Ik vind het steeds weer ontroerend dat je zoveel vertrouwen krijgt van mensen. Het ambt heb ik daarbij nodig om mijn werk te kunnen doen, het is als een jas, een toga waarin je kruipt. Ik moet wel steeds uitleggen dat ik geen ‘beroepsgelovige’ ben. Wat ik moeilijk vind, is dat in al het werk het bezoekwerk vaak in de knel komt. Dat blijft aan je knagen”.

In de afgelopen 25 jaar is er veel veranderd in de kerk. “De vraag hoe we verder gaan als kerk is nu urgent. Het instituut zoals het nu is moet denk ik veranderen. Er is van alles gaande, dat vind ik spannend. Maar ik heb vertrouwen, omdat de Geest van God waait. Wij moeten ons wél in beweging laten zetten. Het is bijzonder dat we geroepen zijn samen kerk te zijn waarin Christus steeds alles overstijgt. Het gaat er niet om dat jij aardig bent, maar dat we door Christus geroepen zijn.”

Ze hoopt dat er in de dorpen ‘zomaar een dak boven wat hoofden’ zal blijven. “Dat er een plek blijft waar we open staan voor wat God voor ons in petto heeft en dat de diversiteit blijft, dat ieder welkom is. Die openheid wens ik ons blijvend toe”.

Joëlle Kooman